Bernardus Claravallensis: Sermones super Cantica canticorum. Add: Gilbertus de Hoilandia: Sermones super Cantica canticorum

Strassburg: Martin Flach (printer of Strassburg), 1497 Seite 21

Incipit expositio venerabilis Bernardi abbatis Clareuallis in Cantica canticorum.

Sermo primus

A V Obis fra
tres alia q̃ȝ aliis de se
c'lo aut certe alit' dicē
da sunt. Illis siq̄dē
lac potum dat ⁊ non
escā q̇ ap'li formā te/
net in docēdo. Nam
spiritalibꝫ solidiora
apponēda esse itidē ipse suo docet exēplo
Loq̇mur inquiēs nō in doctis hūane sa/
piētie verbis: sȝ in doctrina spūs spiritali
bus spiritalia cōparātes. Itē sapiētiā lo/
quimur inter pfectos. q̃les vos nimirꝫ es/
se ꝯfido: nisi frustra forte iam ex lōgo stu/
diis estis celestibꝫ occupati: exercitati sen/
sibꝫ: ⁊ in lege dei meditantes die ac nocte.
Itaq̃ȝ parate fauces nō lacti sȝ pani. Est
panis apud Salomē: isq̃ȝ admodū splē/
didus sapidusq̃ȝ. librꝫ dico q̇ Cātica can
ticorꝫ inscribit': proferat' si placet ⁊ frāgat'
Nā de v̈bis Ecclesiastes mūdi hui' co/
gnoscere ⁊ ꝯtēnere vanitatē satis (ni fallor)
p dei grām instructi estis. Quid ⁊ parabo
las? An nō vita ⁊ mores vestri iuxta eam
q̃ in ipsis inuenit' doctrinā sufficient' emē
dati sunt ⁊ informati? Proinde illis am/
bobꝫ p̄libatis quos nihilomin' de amici
archa p̄stitos accepistis. accedite ⁊ ad terti
um hūc panē: vt pbetis forsitan potiora
Cū eni duo sint mala q̃ vel sola vel maxi/
me militāt aduersus aīaȝ. Van'. s. amor
mūdi ⁊ supflu' sui. pesti vtriq̃ȝ duo illi li/
bri obuiare noscūt'. Alter sarculo discipli
ne praua queq̃ȝ in moribꝫ ⁊ carnis super/
flua resecās. Alter luce rōnis in oīni gl'ia
mūdi fucū vanitatis sagaciter dep̄hēdēs
veraciterq̃ȝ distinguēs a solido veritatis.
Deniq̃ȝ vniuersis hūanis studiis ac mū
danis desideriis p̄tulit deū timere: eiusq̃ȝ
obseruare mādata. Merito q̇dem. Vere
etenī sapiētie primū illud initiū. secundū
ꝯsummatio est. Si tū ꝯstat vobis nō ali
ud verā ⁊ cōsummatā esse sapiētiā: q̃ȝ de/
clinare a malo ⁊ facere bonū. Iteq̃ȝ: rece/
dere a malo neminē posse pfecte absq̃ȝ ti/
more dei: nec bonū opus oīnino esse p̄ter
obseruantiā mādatorū. Depulsis ḡ duo/ B
bus malis duorꝫ lectiōe librorꝫ: cōpetēter
iam accedit' ad hunc sacrū theoricūq̃ȝ ser
monē. q̇ cū sit amborꝫ fructus: nō nisi so/
briis mentibꝫ et auribꝫ oīnino credēd' ē.
Alioq̇n añ carnē discipline studiis edo/
mitā ⁊ mancipatā spiritui: añ spretā ⁊ ab
iectā seculi pompā ⁊ sarcinā. indigne ab
impuris lectio sancta p̄sumit'. Quō nem
pe incassum lux circūfundit oculos cecos
vel clausos. ita animalis homo nō perci
pit ea que sunt spūs dei. Quippe spirit'
sanctus discipline effugiet fictū. qđ est vi
ta incōtinens. Sȝ nec erit ei vnq̃ȝ ps cū
mūdi vanitate cū veritatis sit spūs. Que
enī societas ei que desursum est sapientie
⁊ sapiētie mūdi que stulta est apud deum
aut sapiētie carnis: que ⁊ ipsa inimica est
deo? Puto aūt q' iā nō habebit vnde ad/ C
uersum nos murmuret is qui nobis de
via venit amic': cū ⁊ tertiū istū insumpse
rit panē. Sed q̇s franget? Adest paterfa
milias. cognoscite dn̄m in fractōe panis
Quid enī? alter idone'. Nō equidem ego
mihi istud temere arrogauerim. Sic spe
ctetis ad me vt ex me nō expectetis. Nā ⁊
ego vnus sum de expectātibꝫ mendicās
⁊ ipse vobiscū cibū aīe mee: alimoniā spi
ritus. Reuera paup ⁊ inops pulso ad eū
qui aperit ⁊ nemo claudit: sup sermonis
hui' pfundissimo sacramēto. Oculi oīm
in te sperāt dñe. Paruuli petierūt panem
nō est qui frangat eis. Sperat' id a beni/
gnitate tua. O piissime frāge esuriētibus
panē tuū. meis q̇dē si dignaris manibꝫ.
sed tuis viribꝫ. Dic queso nobis. a quo ꝺ
quo ad quē ve dicit'. Osculet' me osculo
oris sui? Aut quale est istud ita subitaneū
⁊ factū repēte ꝺ medio s̄monis exordiū?
Sic quippe in v̈ba prumpit quasi quē/
piam loquentē p̄miserit. cui ꝯsequēter re
spondentē ⁊ hāc introducat psonā q̃cun
q̃ȝ est ipa que osculū flagitat. Deinde si se
osculari: nescio a quo. vel petit vel p̄cipit:
cur signāter ⁊ nominatim ore: ⁊ ore suo il
lius quasi aliud q̃ȝ os aut alienū ⁊ nō po
tius suū exhibere sibi soleant osculantes.
Quāq̃ȝ nec hoc quidē dicit: osculetur me
ore suo. sȝ aliud pfecto inusitati' osculo i/
quit oris sui. Et quidē iocundū eloquiū:
qđ ab osculo principiū sumit. et blanda

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-317/0021
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt